ἰδιοφυΐαν μεγαλοπρεπῆς φυσιογνωμίας γέροντος ἀγωνιστοῦ βαθύτατα ἐπέδρασεν ἐπὶ τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ σεβασμοῦ μας. Βραδύ, ἀλλὰ στερρὸν ἦτο τὸ βῆμα του, ἐπὶ τοῦ ἡνωρθωμένου φεσίου ἐπέλαμπεν, ὡς κλέους πανσέληνος, ἡ ἀργυρᾶ κορῶνα τοῦ ἀγῶνος, ἡ μακρὰ καὶ στρογγύλη λευκὴ γενειὰς ἐπέτεινε τὴν ὅλην σεπτότητα τῆς φυσιογνωμίας του, καὶ ἡ λαλιά του ἀντήχει ἔρρυθμος, μὲ τὸν μειλίχιον ἐκεῖνον νησιωτικὸν τόνον, ὀργῶσα εἰς διηγήσεις καὶ ἀναμνήσεις. . . Τοιαύτας ὑπάρξεις πλέον πολὺ, πολὺ δύσκολα θ' ἀπαντήσετε εἰς τὰς Ἀθήνας.

Μόλις ἀποβάντες τῆς λέμβου, ἐνεκαθιδρύθημεν εἰς τὸ πρῶτον παρατυχὸν καφενεῖον, πρὸ τοῦ ὁποίου ἐκτείνεται ὁ τερπνότερος ὁρίζων, περιλαμβάνων γῆν καὶ θάλασσαν, ἀκτὰς καὶ κύματα, καὶ ἀπαύστως ἐν τῷ θερινῷ καύσωνι ριπίζεται ὑπὸ τῶν εὐδροσοτέρων πνοῶν, μόλις ἐνεκαθιδρύθημεν—καὶ τοῦτο μέχρι τέλους ὑπῆρξεν ἡ νομαδικὴ σκηνή μας—προσέβαλε τὰς ἀκοάς μας ἡ κουβέντα δύο γεροντιδίων, ἀπωτέρω καθημένων, περί. . . . τῆς Δευτέρας Παρουσίας! «Ὅταν θἀρθῇ ἡ Δευτέρα Παρουσία, ἔλεγεν ὁ ἕνας, θ' ἀνοιχθοῦνε τὰ βιβλία ποὺ εἶνε γραμμένα ὅλα τὰ ἔργα μας· καὶ μιὰ πεντάρα ποῦ ἐδώσαμε, κ' ἐκείνη εἶνε γραμμένη· οἱ ἄγγελοι γράφουν ἀπὸ τὴ δεξιὰ μεριά, οἱ δαίμονες ἀπὸ τὴ ζερβιά. Σ τὰ δεξιὰ εἶνε ὅ,τι ἔχομε νὰ λάβωμε, 'ς τὰ ἀριστερὰ ὅ,τι θὰ δώσουμε.» Καὶ ἤκουεν ἐν ἐνθουσιασμῷ ὁ ἕτερος. Αἴ! τοιαύτας συνδιαλέξεις περὶ οὐρανίων Δοῦναι καὶ Λαβεῖν, μίαν ἔτι φᾶσιν τῆς ἐπαρχιακῆς ἁπλότητος καὶ πίστεως, ποῦ θ' ἀκούσετε πλέον εἰς τὰς Ἀθήνας!

***

Εἷς τρεῖς πρὸ παντὸς ἀπολαύσεις συνοψίζονται αἱ λεπτομέρειαι τῆς ἐν Αἰγίνῃ διαμονῆς μας: εἰς τοὺς φρέσκους ἀστακούς, τὸν ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας ζωογονοῦντα ἡμᾶς ὁλόδροσον μπάτην, καὶ τὰ *Ἔργα τοῦ Γ. Ν. Κολοκέντη*. Καὶ περὶ μὲν ἀστακῶν καὶ μπάτη πᾶσα περαιτέρω ἐξήγησις θὰ ἦτο φλυαρία, πᾶσα ὅμως περὶ Κολοκέντη σιωπὴ θὰ ἦτο ἀσύγγνωστος ἀδιαφορία πρὸς τοὺς ἀναγνώστας. Ὁ εὐώνυμος οὗτος βρακοφόρος, γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Αἰγίνης, εἶνε ὁ Ραφαὴλ ἑνὸς τῶν δημοσιοτέρων πλησίον τῆς παραλίας μαγειρείων, κατακοσμήσας καὶ τὰς τέσσαρας πλευρὰς τῶν τοίχων του διὰ τῶν πρωτοτυπωτάτων προϊόντων ταῦ χρωστῆρος του, καὶ καθιερώσας οὕτω τὴν εὐεργετικωτέραν ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ σχολὴν, καθ' ἣ διαθέτουσαν ἐν ὑψίστῃ φαιδρότητι τὸν παρατηρητήν. Ἐδῶ βαρέλια, κάτω ἐπὶ τῆς βάσεώς του πύρρος, ἀπὸ τοῦ πύρρου ρέει ἄφθονον, κρασὶ βεβαίως—δὲν ἔχει ἐπιγραφὰς ὁ ζωγράφος—ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ κρασὶ ἕνα στόμα ἀνοικτὸν, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ στόματος σῶμα ἀνθρώπου ἐν στάσει—τί στάσει; στάσει τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυψεν ὁ ζωγράφος, καὶ εἶνε ἡ ἐξιδανίκευσις τῆς ὑπτίας θέσεως· ἀλλοῦ γυναῖκες φεσοφόροι πιασμέναι εἰς συρτὸν, καὶ ἀκριβῶς ὑπεράνω αὐτῶν, οὐλαμὸς βουκεφάλων πατούντων ἐπὶ τῶν κεφαλῶν καὶ τῶν αὐχένων τῶν Κυριῶν, χωρὶς—ὦ τοῦ θαύματος!—νὰ ταραχθῇ κατά τι ἡ χορευτικὴ ἁρμονία ἀγάδες ξιφουλοῦντες, φουστανέλαι πάνοπλοι, ὅλα αὐτά, ἀνάπλασις εἰς μέγα σχῆμα καὶ διὰ χρωμάτων ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς διὰ κονδυλίων ἐπὶ πῶν πλακῶν μας καλλιτεχνίας κατὰ τὴν χρυσὴν τοῦ δημοτικοῦ σχολείου ἐποχὴν, τῆς γνωστῆς ὑπὸ τὸ γενικὸν ὄνομα *Φράγκοι*· καὶ ὅλα κρατούμενα μετέωρα, καὶ ὡς διὰ μαγικῆς τινος ἀοράτου κλωστῆς ὑπὸ τοῦ ζωγράφου τηρούμενα, θαρρεῖτε, εἰς τὴν θέσιν των. Ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς θύρας τοῦ μαγειρείου γεγλυμμένη ἐπὶ τοῦ τοίχου περιληπτικὴ ἐπιγραφὴ προσκαλεῖ κάθε φιλόμουσον: «*Ἔργα Γ. Ν. Κολοκέντη*».

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ ἐπιγραφῶν, δύο ἄλλαι παρουσιάζονται εἰς τὴν μνήμην μας: καὶ ἡ μὲν εἶνε καθαρὰ Ἀθηναϊκὴ μεταφύτευσις, ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τῶν τελευταίων

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἴδ. ἀριθ. 542)

Διότι σᾶς λέγω τοῦτο, κύριε, ἡ θυγάτηρ μου δὲν σᾶς ἀγαπᾷ.

— Ἄφετέ με νὰ πιστεύω, κυρία βαρόνη, ὅτι ἡ κυρία Δεσιμαὶζ θὰ μ' ἀγαπήσῃ.

— Οὐχὶ κύριε, ἡ Ἐρριέττη δὲν θὰ σᾶς ἀγαπήσῃ ποτὲ, δὲν δύναται νὰ σᾶς ἀγαπήσῃ! Γνωρίζω τὴν καρδίαν τοῦ τέκνου μου, ἐγὼ τὴν ἐμόρφωσα . . . Προστίθημι ἀκόμη ὅτι ἡ Ἐρριέττη εἶναι ἓν θῦμα, ὁμολογήσατε ὅτι ὁ βαρόνος Δεσιμαὶζ ἐποίησεν ἀγοραπωλησίαν, ἧς τὸ τίμημα εἶναι ἡ θυγάτηρ μου!

Ὁ νεανίας κατέστη ὠχρότατος.

— Ὦ! εἶπεν.

— Δὲν σᾶς κατηγορῶ ὑμᾶς, κύριε, διότι εἶσθε καὶ σεῖς θῦμα . . . Ἄ! δὲν γνωρίζετε ἀκόμη τὸν βαρόνον Δεσιμαὶζ, εἶναι ἱκανὸς τὰ πάντα νὰ πράξῃ, ὁ ἄθλιος! . . . Ἐὰν παραφέρωμαι, κύριοι, ἡ ὀδύνη μου μοὶ συγχωρεῖ τὴν παραφοράν ταύτην. Οἴμοι! ὀφείλετε νὰ κατανοήσητε τὰς στενοχωρίας, τὰς βασάνους μητρὸς ἐπιζητούσης ν' ἀπομακρύνῃ τὴν ἀπειλοῦσαν τὸ τέκνον της συμφοράν. Κύριε Κάστορα, μὴ συντρίψετε τὸν βίον τῆς θυγατρός μου, παραιτήθητε αὐτῆς. Θέλετε νὰ νυμφευθῆτε, κύριε Κάστορα· ἀλλὰ θὰ εὕρητε εὐκόλως ἑτέραν νεάνιδα ἥτις θὰ ἦναι εὐτυχὴς τιθεῖσα τὴν χεῖρα ἐντὸς τῆς ὑμετέρας καὶ ἥτις θὰ σᾶς ἀγαπᾷ. Εἴσθε δεκτὸς εἰς τὴν καλλιτέραν κοινωνίαν, ζητήσατε πέριξ ὑμῶν. Ἡ Ἐρριέττη δὲν ἠδυνήθη νὰ σᾶς ἐμπνεύσῃ μέγα τι πάθος· μόλις γνωρίζετε αὐτήν· ὅτε ἤλθετε ἐν Βωκοὺρ, δὲν εἶχεπε ἴδει ποτὲ αὐτήν. Κύριε Κάστορα, δὲν ἀγαπᾶτε τὴν θυγατέρα μου.

— Ἐὰν δὲν ἠγάπων τὴν δεσποινίδα Δεσιμαὶζ, κυρία βαρόνη, διατὶ θέλω νὰ συζευχθῶ αὐτήν;

— Ἠξεύρω ἐγώ;

Καὶ ὁ Κάστορας διηγήθη πῶς ἐκ τῆς εἰκόνος καὶ τῶν ἐπαίνων οὓς ἤκουε παντοῦ, περὶ τῆς δεσποινίδος Δεσιμαὶζ συνέλαβεν ἔρωτα πρὸς αὐτὴν καὶ πῶς διενοήθη νὰ συμφιλιώσῃ τὸν βαρόνον μὲ τὴν βαρόνην νὰ κάμῃ ὥστε νὰ ζητήσῃ συγγνώμην ἐκεῖνος παρ' αὐτῆς καὶ νὰ φέρῃ οὕτω τὴν εὐτυχίαν εἰς τὸν οἶκον αὐτῶν.

— Σᾶς εὐχαριστῶ διότι μ' ἐρωτίσατε, κύριε, ἀπήντησεν ἡ βαρόνη. Βεβαίως μετὰ τὰς σαφεῖς καὶ εἰλικρινεῖς ἐξηγήσεις, ἃς μοῦ ἐδώκατε, ἐὰν ἡ ἕνωσις, ἣν ἐπιθυμεῖτε, ἦτο δυνατὴ, θὰ σᾶς ἔδιδα ἀμέσως τὴν συναίνεσίν μου. Ναὶ, ἐὰν ἡ θυγάτηρ μου σᾶς ἐγνώριζε ταχύτερον, θὰ ἠδύνατο νὰ

δημοτικῶν ἐκλογῶν, φέρουσα μεγάλοις καὶ γνωστοῖς ἡμῖν τυπογραφικοῖς στοιχείοις τὸ ὄνομα τοῦ τότε ὑποψηφίου καὶ νῦν δημάρχου Αἰγίνης· ἡ ἄλλη δὲ ἀναγινώσκεται ἐπὶ τῆς προσόψεως παράγκας ξυλίνης, μὲ κόκκινης μπογιᾶς γράμματα μουντζουρωμένη, καὶ ἰδιοτροπωτάτη:

Πίσα καὶ κατράμι. Ρουσία καὶ Γαλλία. . . εἶνε τιμητικὸς τίτλος τοῦ ξυλίνου μαγαζείου, πολυτελείας χάριν, ἐν ᾧ πωλοῦνται τὰ ἀνωτέρω ἀναγραφόμενα, ἢ εἶνε εἶδός τι διαμαρτυρήσεως κατὰ τῆς εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς, προσδιοριζομένης διὰ τῶν δύο ἀνωτέρω μαύρων στοιχείων, τὰ ὁποῖα παίζουν φοβερὸν ρόλον εἰς τὴν κόλασιν; Πιθανόν· ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθημεν νὰ τὸ ἐξακριβώσωμεν.

Ηὐτύχησε τὸ παρὸν θέρος ν' ἀπολαύσῃ καὶ ἄλλου ἀθηναϊκοῦ εὐτυχήματος ἡ καλὴ Αἴγινα: θερινοῦ θεάτρου! Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Βασιλειάδου, ζεῦγος πλανοδίων ἠθοποιῶν, ἀναγγέλλουσιν ἡμέραν παρ' ἡμέραν διὰ τοιχοκολλήσεως μικρῶν ἐπὶ ἐρυθροῦ χάρτου χειρογράφων προγραμμάτων ὅτι «τὴν ἑσπέραν ταύτην θὰ παραστήσωσι *Σύμπλεγμα Κωμῳδιῶν.*» Ὡ; θέατρον διακοσμεῖται καθ' ἑσπέραν μάνδρα ἐγγὺς τῆς παραλίας, τὴν ἡμέραν παριστῶσα ἐν τῇ περιοχῇ της τὴν εἰδυλλιακὴν εἰκόνα ποίμνης προβάτων, ἐκεῖ αὐλιζομένης μετὰ τοῦ τσοπάνη. Θέσεις τρεῖς, ἐπισήμως ἀναγεγραμμέναι ἐν τῷ προγράμματι: ἡ Α'—εἰς καρέκλας, μετακομιζομένας μία μία τὴν ὥραν τῆς ἐνάρξεως ἀπὸ τοῦ πλησίον καφενείου· ἡ Β'-εἰς ὄπισθεν τῶν καρεκλῶν ξύλινα καθίσματα ἢ σανίδας τοποθετημένας ἐπὶ βαρελίων· ἡ Γ'—ἐπὶ ποδὸς, ὄπισθεν. Ἀλλ' ὑπάρχουν ἀνεπισήμως, ὡς ἐξηκριβώσαμεν, καὶ τετάρτη καὶ πέμπτη καὶ ἕκτη καὶ ἑβδόμη θέσις ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἑκάστης τῶν τεσσάρων πλευρῶν τῆς μάνδρας· πρὸς δὲ καὶ ἔξω τῆς μάνδρας, ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς σκηνῆς ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἐρριμένον πλοῖον, ἐφ' οὗ προθύμως τὸ βράδυ ἀναρριχῶνται θεαταί, εἶνε τὸ μοναδικὸν τοῦ θεάτρου θεωρεῖον. Τὴν ἑσπέραν τῆς ἐπισκέψεώς μας εἰς τὸ «Σύμπλεγμα τῶν Κωμῳδιῶν» περιείχετο καὶ ἡ *Χίος Δούλη*, τὸ γνωστὸν ἔπος τοῦ Ὀρφανίδου εἰς δρᾶμα μετεσκευασμένον. Εἶνε φαιδρότατα περίεργος ἡ ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους συγχώνευσις τοῦ δράματος, καὶ τῶν πέντε πράξεών του καὶ ὅλων τῶν προσώπων του, εἰς μόνην δραματικὴν κουβέντα μὲ σκηνικὰς κινήσεις καὶ ἐρυθρᾶς στολὰς τῆς κυρίας καὶ τοῦ κυρίου Βασιλειάδου. Ἀλλ' ὅ,τι ἀληθῶς μᾶς εὐηρέστησεν εἶνε ὄντως ἡ καθαρωτάτη ἀπαγγελία ἀμφοτέρων, ἰδίως τῆς κυρίας, πολὺ καλῶς καὶ μετ' εὐτυχοῦς ἐκφράσεως τονιζούσης τὰς λέξεις καὶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, μεθ' ὅλας τὰς ἀναποφεύκτους εἰς ἐπαρχιακὴν πολίχνην ἐλλείψεις, νομίζομεν ὅτι συχνὴ ἐκρόασις ἀπὸ σκηνῆς εὐφραδῶν στίχων καὶ ἐδαφίων, καλὰ ὁπωσδήποτε ἀπαγγελλομένων, βαρύνει ἐπὶ τοῦ πνεύματος ἐπίσης ὡς οἱ ἡμερήσιοι ἀγῶνες τοῦ δημοδιδασκάλου ἐπὶ τοῦ μαθητοῦ. Τὸ ἀκροατήριον ἀραιόν. Εἷς ὑπενωμοτάρχης, ὡς οἱ Σκύθαι τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν ὦθουν διὰ τῆς βίας τοὺς νωθροὺς ἐκ τῶν πολιτῶν εἰς τὴν Πνύκα, ὠθεῖ διὰ συχνῶν σκουντιῶν τοὺς ὁπωσδήποτε ἀπροσέκτους ἢ στριφογυρίζοντας ἢ ψιθυρίζοντας ἐκ τῶν ἀκροατῶν εἰς προσοχήν.

***

Καὶ ἡ ἐξοχὴ τῆς Αἰγίνης δὲν εἶνε εὐκαταφρόνητος· πλουτεῖ εἰς σταφύλια, ἀλλὰ πλειότερον εἰς σῦκα· ἐν τούτοις διὰ τὸν διαβάτην δὲν εἶνε τόσῳ εὐχερὴς ἡ ἐξ αὐτοσχεδίου ἱκανοποίησις τῆς ὀρέξεως, τὴν ὁποίαν ἐνδέχεται νὰ τῷ γεννήσῃ ἡ θέα ὡρίμου σύκου κρεμαμένου ἢ κεχριμπαρένιας ρώγας σταφυλῆς· ἄγρυπνοι ὀφθαλμοὶ κατασκοπεύοντες τὸν κάμνουν νὰ συλλογισθῇ τὸ μέγεθος τῆς τόλμης του· καὶ τὸ νόστιμον εἶνε ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῶν δραγατῶν τὰ χρέη ἐκτελοῦσιν αἱ γυναῖκες. Καὶ καταλαμβάνει τότε ὁ διαβάτης τὸ ὀρθὸν τοῦ λεχθέντος περὶ τῆς συκῆς, ὅτι αὐτὴ εἶνε τὸ δένδρον τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρόν, τὸ ἀπαγορευμένον δένδρον τοῦ Παραδείσου· ἂν τὸ κλὸν εἶνε ἡ

σᾶς ἀγαπήσῃ καὶ θὰ καθιστᾶτε αὐτὴν εὐτυχῆ· δυστυχῶς ὅμως, Κύριε Κάστορα, ἐπαναλαμβάνω τοῦτο καὶ πάλιν, μεταξύ σας καὶ τῆς Ἐρριέττης ὑπάρχει ἐμπόδιον, τὸ ὁποῖον οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ δύναται νὰ ὑπερπηδήσῃ. Ἆ! τώρα δύναμαι νὰ εἴπω εὐκολώτερον εἰς σᾶς: Μὴ σκέπτεσθε πλέον τὴν θυγατέρα μου, λησμονήσατέ την!

Ὁ νεανίας ἐτίνησε τὴν κεφαλήν.

— Ζητεῖτε παρ' ἐμοῦ τὸ ἀδύνατον, ἀπήντησεν. Ἀλλὰ σκεφθῆτέ λοιπόν, κυρία βαρόνη, ὅτι εὗρον τὴν εὐτυχίαν, ἣν ἀπὸ πολλοῦ ἐζήτησα, ὠνειροπόλησα, καὶ ὅτι θέλετε νὰ μὲ ἐμποδίσετε νὰ καταλάβω αὐτήν!

— Ὅταν σύζυγός τις δὲν κατέχει τὴν καρδίαν τῆς συζύγου του, κύριε, ἡ εὐτυχία δὲν ὑπάρχει οὔτε δι' αὐτὸν, οὔτε δι' αὐτήν.

— Ἐὰν ἡ δεσποινὶς συναινῇ νὰ μὲ νυμφευθῇ, πράττει τοῦτο διότι εἶναι βεβαία, ὅτι θὰ μ' ἀγαπήσῃ.

— Μὴ πιστεύετε τοῦτο, κύριε, μὴ πιστεύετε! Ἡ Ἐρριέττη, ἐπαναλαμβάνω, περιέπεσεν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ πατρός της στηθεῖσαν παγίδα. Τοῦ ἀποσύρατε τὴν αἴτησιν ὑμῶν, ἀπόδοτε τῷ βαρόνῳ τὸν λόγον τὸν ὁποῖον ἔδωκεν εἰς ὑμᾶς· μὴ μὲ περιάγητε εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀντιπαλαίσω μὲ τὸν σύζυγόν μου, τοῦθ' ὅπερ θὰ κατεκρήμνιζε τὰ τέκνα μου καὶ ἐμὲ ἐντὸς φρικαλέας ἀβύσσου, ὁπότε θὰ ἐλυπεῖσθε, θὰ εἴχετε τύψεις τῆς συνειδήσεως, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος, διότι δὲν θὰ ἠδύνασθε πλέον ν' ἀπομακρύνητε τὴν συμφορὰν τοῦ νὰ ἴδητε πάντας ἡμᾶς ἀπολεσθέντας χωρὶς νὰ δύνησθε νὰ μᾶς σώσητε.

— Κυρία βαρόνη, ἐξηκολούθησεν, ὑπόσχομαι σήμερον ἢ αὔριον νὰ λάβω σπουδαίαν συνέντευξιν μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἐρριέττης περὶ τοῦ γάμου ἡμῶν. Ἐὰν μοὶ εἴπῃ ὅτι ἐκπληροῖ πρᾶξιν ἀφοσιώσεως καὶ ὅτι συναινεῖ νὰ μὲ νυμφευθῇ καταναγκάζουσα τὴν καρδίαν αὐτῆς, θὰ ἴδω τότε τί ὀφείλω νὰ πράξω.

— Ἡ θυγάτηρ μου οὐδέποτε θὰ σᾶς ὁμολογήσῃ τοῦτο, κύριε, γνωρίζω ἐγὼ αὐτήν· θὰ μείνῃ σταθερὰ, ἀκλόνητος ἐν τῇ ἀποφάσει αὐτῆς. Ὁ πατήρ της ἠπάτησεν αὐτὴν διά τινος μέσου. Τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην, κύριε, θὰ ἐπιβεβαιώσῃ αὕτη νομίζουσα ὅτι ἐκπληροῖ ἔργον ἀφοσιώσιως. Ἡ Ἐρριέττη θυσιάζεται, μὴν ἀμφιβάλλετε περὶ τούτου· θῦμα ὑπομονητικὸν θὰ ἐγκαρτερήσῃ μέχρι τέλους.

Ὁ Πέδρο ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σιωπηλὸς τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκλιμένην.

— Κυρία βαρόνη, ὑπέλαβεν ἐγειρόμενος, ἐὰν καλῶς ἐνόησα τοὺς λόγους σας, μεταξὺ ὑμῶν καὶ τοῦ κ. Δεσιμαίζ ὑπάρχει κάτι μυστικόν.

— Μάλιστα, κύριε, καὶ μυστικὸν πολὺ τρομερόν.

— Τοῦτο μοὶ ἀρκεῖ. Τὸ μυστικὸν τοῦτο δὲν ζητῶ νὰ μάθω, κυρία. Θὰ σκεφθῶ.

— Εἶνε τοῦτο ὑπόσχεσις; κύριε.

— Ὄχι, κυρία βαρόνη, οὐδὲν σᾶς ὑπόσχομαι.

γλυκύτης τοῦ καρποῦ της, ἀλλὰ τί πονηρότερον γυναικείας ἐξωργισμένης γλώσσης ;

Ἦτον τερψίθυμος ὁ ἐξοχικὸς τῆς δείλης περίπατός μας : δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἡ ἁρμονικώτατα παρατεταγμένη, οὕτως εἰπεῖν, πρασινάδα τῶν κτημάτων εἰς ἀμπέλους καὶ κήπους καὶ συκοφυτείας· ἡ θάλασσα χαμηλὰ καὶ βαθύτατα, δεξιόθεν καὶ πρὸ ἡμῶν τὸ πλαίσιον τῆς ἀγροτικῆς εἰκόνος. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ προκύπτοντες χαριέντως ἐξοχικοὶ οἰκίσκοι, προκαλοῦντες ὄνειρα εἰδυλλιακῆς ἐν φιλότητι καὶ εὐτῇ συμβιώσεως μακρὰν τοῦ κόσμου καὶ τῶν θορύβων του ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπίβλεψιν τῆς μεγάλης φύσεως. Μετ' ὀλίγον ἐν ἀλλαγῇ σκηνογραφίας, περίπατος κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς ἐπὶ τῆς ἀμμουδιᾶς, ἐνῷ τὸ κῦμα ὑγραίνει τὰ ὑποδήματα, καὶ ἡ ῥάβδος χαράσσει ἐπὶ τῆς ἄμμου ἱερογλυφικὰ ἢ ἐρωτικὰ—ὀνόματα. Φύκια ἐκλευκανθέντα ὑπὸ τοῦ ἡλίου, καὶ διακόπτοντα τὴν πορείαν μας, καὶ προβατάκια λευκὰ ἐν ἀγγελικῇ ἠρεμίᾳ ἀναπαυόμενα μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ ἐνθυμίζοντα εἰς τὸ πνεῦμά σας τοὺς στίχους τοῦ Παναγιώτου Σούτσου:

Πῶς δὲν εἶσ' βοσκοπούλα, πῶς βοσκὸς δὲν εἶμ' ἐγώ,
Καὶ μαζῆ σου 'ς τὸ λειβάδι,
Καὶ μαζῆ σου ἀπ' ἀρνάκια τρυφερὰ δὲν ὁδηγῶ,
Ἕνα τρυφερὸ κοπάδι ;

Ἔπειτα τὴν περιπαθῆ τρυφερότητα τῆς ὥρας ἱλαρύνοντα τὰ γαϊδουράκια, ἐλευθέρως σκιρτῶντα καὶ τραγουδοῦντα βαθυφώνως τὰς στιγμὰς τῆς σχολῆς των, καὶ ἀπὸ τῶν ὄπισθέν μας λόφων, οἵτινες ἐν τῇ θέᾳ τῆς φύσεως προκαλοῦσιν εἰς τὸ πνεῦμα ἡδυπαθῆ τινα ἐντύπωσιν ἀνάλογον πρὸς τὴν ἐκ τῆς θέας βαθυκόλπων στηθῶν σφριγώσης κόρης, ἀπὸ τῶν ὄπισθέν μας λόφων, προκύπτουσα ὡς φωτεινὸν σειρῆτι, ὕστερον ὡς στιλπνὸν καμπύλον *σημεῖον* ὑπηρεσίας ἀξιωματικοῦ, καὶ μετ' ὀλίγον, ὡς ὁλόχρυση σφαῖρα, ἡ σελήνη, ἐν μέσῳ τῆς γλυκύτητος τοῦ δειλινοῦ, τῆς τρομώδους κυανότητος τῆς θαλάσσης, τῆς ἀπουσίας παντὸς ἀστυκοῦ θορύβου, καὶ τῆς ἀκροάσεως ἐν συναυλίᾳ πάσης ἀγροτικῆς μελῳδίας, ἀπὸ τοῦ ὀγκανίσματος τοῦ ὄνου μέχρι τοῦ φλοίσβου τοῦ κύματος. Αὐτὰ βεβαίως δὲν ἀπολαμβάνει τις μόνον ἐν Αἰγίνῃ. οὐδὲ εἶνε τόσον ἰδιαίτερα συστατικὰ τῆς Αἰγινιτικῆς φύσεως, ἀλλ' ἀδιάφορον· δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ συνδέωμεν τὰς χαριτωμένας ταύτας παραστάσεις πρὸς τὴν ἀνάμνησιν τῆς Αἰγίνης, καὶ νὰ τῇ εὐγνωμονῶμεν. Εἶνε λόγος νὰ μὴ ἀρκεσθῇ, καὶ νὰ ἐγκαταλίπῃ τις τὴν ἐρωμένην του, διότι ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι ὡραῖαι, καὶ ἄλλαι μὲ καρδίαν εὐπαθῆ ;

Ἀλλ' ἓν τῶν προνομίων τῆς Αἰγίνης εἶνε οἱ μύλοι της, ἐσκορπισμένοι ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἐπὶ τῶν ἀκτῶν της, μὲ τὸ κυκλικὸν σχῆμα των, καὶ τὰς ἀναπεπταμένας πτέρυγάς των, ἀναμιμνήσκοντες ἐναλλὰξ εἰς τὸ πνεῦμα τὸν Δὸν Κισσώτην καὶ τὰ παραμύθια τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἐν οἷς τόσον σπουδαῖον μέρος διαδραματίζουσιν οἱ μυλωνάδες μὲ τοὺς μύλους των. Βασιλεύει δ' ἐφ' ὅλων ὁ ἀνεμόμυλος τοῦ Μπαρμπαθανάση, μυλωνᾶ ἐν ταὐτῷ καὶ καφεντζῆ, μολύνοντος τὴν ἀκραιφνῆ ποίησιν τοῦ μύλου του μὲ τὴν πεζότητα τοῦ καφείου, φραγκοφορεμένου γεροντίου μὲ γλυκοὺς ὑπούλους τρόπους, καὶ γρυπὴν ῥίνα, περὶ οὗ αἱ κακαὶ γλῶσσαι διαδίδουσιν ὅτι ἡ καλωσύνη του εἶνε ἐπιφάνεια καὶ τὸ βάθος εἶνε ἀγριότης, καταλήξασά ποτε εἰς ἀνιλεὲς κρέμασμα τοῦ παιδιοῦ του ἐπὶ τῶν πτερύγων τοῦ ἀνεμομύλου του· διάδοσις τὴν ὁποίαν ἡ Κυρία μυλωνοῦ μετὰ περιφρονήσεως παριστᾷ ὡς σκευωρίαν τῶν Αἰγινητῶν πρὸς βλάβην τῆς ὑπολήψεως τοῦ συζύγου της. Εἶνε Κυριακὴ πρωΐ· ἀπὸ τοῦ μύλου τοῦ Μπαρμπαθανάση εἶνε τόσον εὐάρεστος ἀσχολία ἡ ἐποπτεία τῶν πέριξ. Δύο διακεκριμμέναι μουσικαὶ παίζουσι πρὸς τιμήν μας· τὸ κῦμα πλησίον μας, καὶ μακρὰν οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν· ἡ πρὸ ἡμῶν ἀκτὴ ἁπλοῦται εἰς σχῆμα καμπύλης. Οἱ λόφοι τῶν ἀπέναντι νησιδίων, οἱ ἱστοὶ τῶν πλοίων τῆς προκυμαίας, αἱ οἰκίαι τῆς πόλεως, οἱ θολίσκοι τῶν ναῶν, οἱ καταπράσινοι λοφίσκοι, καὶ

— Καὶ ἀναχωρεῖτε ;

— Τὸ ἀντικείμενον τῆς συνδιαλέξεώς μας ἐξηντλήθη.

Ἡ βαρόνη ἠγέρθη, ὁ δὲ Βραζιλιανὸς ὑποκλιθεὶς μετὰ σεβασμοῦ ἀπεσύρθη.

Ἡ κυρία Δεσιμαιζ ἐπανέπεσε βαρέως ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

— Ὦ ! κόρη μου, δυστυχὴς κόρη μου ! ἀνέκραξε δακρύβρεκτος.

Ἀλλ' ἀμέσως ἐγερθεῖσα διηυθύνθη ἐκτὸς τῆς αἰθούσης, ὡσεὶ ἐσκόπει ν' ἀνακαλέσῃ τὸν Πέδρο Κάστορα.

ΙΗ'.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΒΙΟΛΑΙΝ.

Ἡ βαρόνη εὑρέθη ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ ἀπέναντι τοῦ κυρίου Βιολαίν, ὅστις πρὸ ὀλίγου εἰσῆλθε.

— Λοιπόν ; ἠρώτησε.

— Οὐδέν, ἀπήντησεε ὀδυντρῶς, οὐδὲν ἐπέτυχον. Ἄ ! εἶμαι ἀπηλπισμένη !

Ἡ Δεσποινὶς Βιολαὶν διερχομένη πρὸ τῆς ἡμιηνεῳγμένης θύρας τῆς αἰθούσης εἶχεν ἀκούσει. Ἐμπνευσίς τις ἐπῆλθεν αὐτῇ, τὴν ὁποίαν μόνον καρδία, ὡς ἡ ἑαυτῆς, ἠδύνατο νὰ παραγάγῃ. Ἐξῆλθεν ἐν σπουδῇ. Ὁ Πέδρο Κάστορα εἶχε διέλθει τὴν αὐλὴν καὶ ἔμελλε νὰ ὑπερβῇ τὴν οὐδὸν τῆς θύρας, ὅτε ἡ Σουσάνα ἐκάλεσεν αὐτόν.

— Κύριε, κύριε !

Ὁ Πέδρο ἐστράφη ζωηρῶς, ἡ δὲ νεᾶνις προυχώρησε πρὸς αὐτόν.

— Κύριε, εἶπεν αὐτῷ ἡ Σουσάνα, ἐρυθρὰ ἐκ συγκινήσεως ἐπιθυμῶ νὰ συνδιαλεχθῶ ὀλίγον μεθ' ὑμῶν, ἔχω κάτι νὰ σᾶς εἴπω.

Ὁ Πέδρο παρετήρησεν αὐτὴν μετ' ἐκπλήξεως καὶ ἀπήντησε.

— Δεσποινὶς, εἶμαι ὑπὸ τὰς διαταγάς σας.

— Τότε, κύριε, ἔλθετε.

Ἠκολούθησεν αὐτὴν, ἥτις εἰσήγαγεν αὐτὸν ἐν τῷ ἰσογαίῳ δωματίῳ, τὸ ὁποῖον ἀνῆκεν αὐτῇ μόνῃ, ὅπου ἠσχολεῖτο εἰς τὴν μουσικὴν, εἰς τὴν ζωγραφίαν καὶ ὑπεδέχετο συνήθως τὰς φίλας της.

Ἡ βαρόνη εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὴν αἴθουσαν μετὰ τοῦ κυρίου Βιολαίν. Συνδιελέγοντο.

— Ἡ Σουσάνα παρεκάλεσε τὸν νεανίαν, ἵνα καθίσῃ καὶ εἶπεν αὐτῷ.

— Δὲν μὲ γνωρίζετε, κύριε· ὀνομάζομαι Σουσάνα, εἶμαι ἡ θυγάτηρ τοῦ κ. Βιολαίν.

— Σήμερον κατὰ πρῶτον λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἴδω, ἀπήντησεν ὁ Πέδρο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐκπλητος, ἀλλὰ πολλάκις ἤκουσα νὰ γίνηται λόγος περὶ τῆς δεσποινίδος Σουσάνης Βιολαὶν καὶ τολμῶ νὰ εἴπω ὅτι σᾶς γνωρίζω ὀλίγον.

— Καταλαμβάνω· μεταβαίνετε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Δερωριέν. Ἡ Ἔμμα καὶ ἡ Λευκὴ εἶναι δύο ἀγαθαὶ φίλαι μου· αὐταὶ βεβαίως σᾶς ὡμίλησαν περὶ ἐμοῦ, δὲν ἔχει οὕτω.